

Περί εγκρατείας... και όχι μόνο στην τροφή, αλλά και στις υπόλοιπες κινήσεις της ψυχής (Μεγάλο Γεροντικό)

[/ Γενικά / Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη](#)

1. Κάποιοι αδελφοί από τη σκήτη ξεκίνησαν να επισκεφθούν τον αββά Αντώνιο. Μπήκαν λοιπόν σ' ένα καράβι για να πάνε και σ' αυτό βρήκαν έναν άλλο Γέροντα, που ήθελε κι αυτός να πάει εκεί.

Δεν τον γνώριζαν όμως αυτόν οι αδελφοί. Καθισμένοι λοιπόν μέσα στο καράβι ανέφεραν μεταξύ τους αποφθέγματα Πατέρων ή ρητά από τη Γραφή και από ανάμεσα για το εργόχειρό τους. Ο Γέροντας έμενε εντελώς σιωπηλός. Σαν βγήκαν στο λιμάνι, παρατήρησαν ότι και ο Γέροντας πήγαινε προς τον αββά Αντώνιο. Κι όταν έφτασαν εκεί τους είπε ο αββάς Αντώνιος: “Καλή συνοδεία βρήκατε τον Γέροντα αυτόν”. Και στον Γέροντα είπε: “Καλούς αδελφούς είχες μαζί σου, αββά”. Και ο Γέροντας του απαντά: “Καλοί βέβαια είναι, αλλά η αυλή τους δεν έχει πόρτα, και όποιος θέλει μπαίνει στον στάβλο και λύνει το γαϊδούρι”. Και αυτό το είπε, γιατί ό,τι ερχόταν στο στόμα τους, το έλεγαν.

8. Ο ίδιος βάδιζε κάποτε μαζί με τους μαθητές του, και ένας απ' αυτούς βρήκε Πάνω στον δρόμο ένα μικρό αρακά χλωρό και λέει στον Γέροντα: “Πάτερ, μου επιτρέπεις να το πάρω αυτό;” Τον κοίταξε με απορία ο Γέροντας και του λέει: “Εσύ το έβαλες εκεί;” “Όχι” απαντά ο αδελφός. “Και πώς λοιπόν θέλεις να πάρεις -του λέει ο Γέροντας- αυτό που δεν το έβαλες εσύ;”

20. Έλεγαν για τον αββά Ελλάδαιο ότι έτρωγε ψωμί και αλάτι. Όταν έφτανε το Πάσχα έλεγε στον εαυτό του: “Οι αδελφοί τρώνε ψωμί και αλάτι. Εγώ όμως οφείλω

να κάνω λίγο κόπο για το Πάσχα και επειδή τις άλλες μέρες τρώγω καθιστός, τώρα που είναι Πάσχα θα κάνω τον κόπο να τρώγω όρθιος”.

21. Έλεγαν για τον αββά Ελλάδιο ότι έμεινε είκοσι χρόνια στα Κελλία και δεν σήκωσε ποτέ τα μάτια του να δει τη στέγη της εκκλησίας.

22. Έλεγαν για τον αββά Ζήνωνα ότι βαδίζοντας κάποτε στην Παλαιστίνη κουράστηκε και έκατσε να φάει κοντά σ’ έναν κήπο με αγγουριές. Και του λέει ο λογισμός του: “Πάρε ένα αγγουράκι και φάγε, δεν είναι τίποτε αυτό”. Κι αυτός απάντησε στον λογισμό του: “Οι κλέφτες πάνε στην κόλαση”. Σηκώθηκε λοιπόν και στάθηκε μέσα στον καύσωνα πέντε μέρες. Και αφού τσιγαρίσθηκε, είπε: “Δεν μπορώ να αντέξω την κόλαση”. Λέγει τότε στον λογισμό του: “Αν δεν μπορείς, μην κλέβεις για να τρως”.

23. Είπε ο αββάς Ησαΐας: “Τη σιωπή να την αγαπάς περισσότερο από το λόγο. Γιατί η σιωπή φέρνει

θησαυρό, ενώ η ομιλία τον διασκορπίζει”.

29. Είπε ο αββάς Ιωάννης ο Κολοβός: “Εάν ένας βασιλιάς θελήσει να καταλάβει μια εχθρική πόλη, πρώτα δεσμεύει το νερό και την τροφή. Και έτσι οι εχθροί κινδυνεύοντας να πεθάνουν από την πείνα υποτάσσονται σ’ αυτόν. Το ίδιο ισχύει και για τα σαρκικά πάθη. Εάν ο άνθρωπος ζήσει με νηστεία και πείνα, οι εχθροί που είναι στην ψυχή του χάνουν τη δύναμή τους”.

33. Κάποιος αδελφός ρώτησε τον αββά Ισίδωρο, τον πρεσβύτερο της Σκήτης: “Γιατί οι δαίμονες σε φοβούνται τόσο πολύ;” Και του απαντά ο Γέροντας: “Από την ώρα που έγινα μοναχός προσπαθώ

να μην επιτρέπω την οργή να ανέβει στο στόμα μου”.

34 Κάποιος από τους Γέροντες πήγε στον συνασκητή του για να πάν να επισκεφθούν τον αββά Ιωσήφ.

Του λέει λοιπόν: “Πες στον μαθητή σου να μας στρώσει το γαϊδουράκι”. Και του αποκρίνεται εκείνος: “Φώναξέ τον και ό,τι θέλεις θα στο κάνει”. Τον ρωτά “πώς ονομάζεται” και απαντά ο άλλος “δεν γνωρίζω”. Πόσον καιρό είναι μαζί σου -λέει ο Γέροντας- και δεν ξέρεις το όνομά του;” “Δύο χρόνια” του απαντά. “Αν εσύ δύο χρόνια δεν γνωρίζεις το όνομα του μαθητή σου -λέει ο επισκέπτης Γέροντας- εγώ τι χρειάζεται να το μάθω σε μια μέρα;”

45. Είπε ο αββάς Μακάριος: “Εάν επιπλήττοντας κάποιον, αισθανθείς μέσα σου να κινείται οργή,

ικανοποιείς δικό σου πάθος. Και δεν σε υποχρεώνει κανείς να χάσεις τον εαυτό σου, για να σώσεις

άλλους”.

46. Προσφέρθηκαν κάποτε στον αββά Μακάριο σταφύλια που επιθυμούσε να τα φάει. Από εγκράτεια όμως τα έστειλε σε έναν αδελφό άρρωστο πού κι αυτός είχε την επιθυμία να φάει σταφύλια. Αυτός τα πήρε, έδειξε μάλιστα πάρα πολύ χαρούμενος, γιατί ήθελε να κρύψει την εγκράτειά του, και κατόπιν τα έστειλε σε άλλον αδελφό με τη δικαιολογία ότι δεν έχει όρεξη για οτιδήποτε φαγώσιμο. Τα πήρε κι εκείνος και έκανε το ίδιο, αν και είχε μεγάλη επιθυμία να τα γευθεί. Καθώς λοιπόν σε πολλούς αδελφούς πήγαν τα σταφύλια και κανείς δεν θέλησε να τα φάει, ο τελευταίος επίσης αδελφός δεν τα έφαγε και τα έστειλε στον αββά Μακάριο πιστεύοντας ότι του προσφέρει σπουδαίο δώρο. Ο Μακάριος όμως τα αναγνώρισε και αφού ερεύνησε τι ακριβώς συνέβη, θαύμασε και ευχαρίστησε το Θεό για την τόσο μεγάλη εγκράτεια των αδελφών.

54. Είπε πάλι: “Εάν ο άνθρωπος θα θυμάται το ρητό της Γραφής ότι τα λόγια σου θα σε δικαιώσουν και τα λόγια σου θα σε καταδικάσουν, θα προτιμάει μάλλον να σιωπά”.

55. Είπε ακόμη ο Γέροντας ότι ένας αδελφός ρώτησε τον αββά Παμβώ εάν είναι καλό να επαινούμε τον πλησίον. Και του απάντησε: “Καλύτερη είναι η σιωπή”.

84. Ένας αδελφός ρώτησε τον αββά Τιθή: “Πώς να περιφρουρήσω την καρδιά μου;” Κι ο Γέροντας του λέει:

35 “Πώς να φυλάξουμε την καρδιά μας, όταν είναι ανοικτές η γλώσσα μας και η κοιλιά μας;”

87. Είπε πάλι: “Εκείνος που δεν κυριαρχεί στη γλώσσα του σε ώρα οργής, αυτός ούτε στα

πάθη του θα κυριαρχήσει ποτέ”.

88. Είπε ακόμη: “Προτιμότερο είναι να τρώει κανείς κρέας και να πίνει κρασί, παρά να τρώει τις σάρκες των αδελφών του με την καταλαλιά”.

104. Βγήκε έξω κάποια φορά ο Γέροντας τη νύκτα και με βρήκε να κοιμάμαι στην

αυλή του κελιού.

Και άρχισε ο Γέροντας να με θρηνεί και έλεγε κλαίοντας: “Άραγε πού βρίσκεται ο λογισμός του και κοιμάται τόσο αμέριμνα;”

106.Κάποιος από τους Γέροντες επισκέφθηκε άλλον Γέροντα, ο οποίος είπε στον μαθητή του:

“Κάνε μας λίγη φακή”. Και έκανε. “Μούσκεψε και ψωμί” και μούσκεψε. Και παρέμειναν μιλώντας για πνευματικά θέματα ως την έκτη ώρα της άλλης μέρας. Και λέει στον μαθητή του πάλι: “Κάνε μας λίγη φακή, παιδί μου”. Και του απαντά ο μαθητής: “Από χθες την έκανα”. Και τότε σηκώθηκαν και έφαγαν.

107.Αρρώστησε κάποιος από τους Γέροντες και επειδή δεν μπορούσε να δεχθεί τροφή, τον παρακαλούσε πολλές μέρες ο μαθητής του να του κάνει λίγο κουρκούτι από σιμιγδάλι. Πράγματι πήγε, το έκανε και του το έφερε να φάει. Αλλά υπήρχε εκεί κρεμασμένο ένα αγγείο με λίγο μέλι μέσα και ένα

άλλο με λίγο λάδι από λινόσπορο, μύριζε μάλιστα αυτό, γιατί ήταν από πολύ καιρό και προοριζόταν για το λυχνάρι. Και ο αδελφός κατά λάθος έβαλε στο φαγητό του Γέροντα απ’ αυτό αντί για μέλι.

Ο Γέροντας όταν το δοκίμασε, δεν έβγαλε μιλιά αλλά έφαγε σιωπηλός. Ο αδελφός επέμεινε να πάρει και δεύτερη φορά και ο Γέροντας βιάζοντας τον εαυτό του έφαγε. Του δίνει και τρίτη φορά, αλλά δεν θέλησε να φάγει λέγοντας: “Αλήθεια, παιδί μου, δεν μπορώ”. Κι ο αδελφός για να του κάνει τη διάθεση, του λέει: “Ωραίο είναι, αββά μου, να, κι εγώ θα φάω μαζί σου”. Μόλις όμως το δοκίμασε και αντιλήφθηκε τι έκανε, έπεσε με το πρόσωπο στη γη λέγοντας:

36 “Αλίμονό μου, αββά, σε σκότωσα, και συ μου φόρτωσες την αμαρτία που δεν μίλησες”.

Κι ο Γέροντας του λέει: “Παιδί μου, μη θλίβεσαι, εάν ήθελε ο Θεός να φάω μέλι, μέλι θα είχες βάλει”.

Πηγή: agapienxristou.blogspot.gr